

Lekcja 10

8 czerwca

ZDEMASKOWANIE SPIRYTYZMU

Część I: Przegląd

Tekst przewodni: 1 Tes 4,16-17.

Zakres studium: Mt 10,28; Koh 9,5; Iz 8,19-20; J 11,21-25; 1 Tes 4,16-17; Mt 24,23-27; Ap 16,13-14; 2 Tes 2,9-12.

Wprowadzenie: Spirytyzm jest częścią demonicznego planu szerzenia diabelskiego kłamstwa, iż ludzie są bogami i mogą żyć bez Boga. Diabeł posługuje się spirytyzmem, by zatrzymać ludzi po swojej stronie w wielkim boju. Uwikłanie w jakąkolwiek formę spirytyzmu sprawia, że wyrwanie się z sidła szatana graniczy z niemożliwością. Aby popularyzować spirytyzm, diabeł wypiera ze świadomości ludzi biblijną definicję śmierci i biblijną naukę o naturze człowieka. Fałszywe doktryny stanowią grunt błędnego nauczania, że jesteśmy wieczni i niezniszczalni, więc istniejemy także po śmierci. Wskutek tego zwiedzenie otwiera drzwi do niebezpiecznego wierzenia, że po śmierci możemy nadal komunikować się z ludźmi, a nawet aniołami.

Nurt kulturalny zwany oświeceniem podjął długą i ciężką walkę o wykorzenienie wszelkich średniowiecznych form spirytualizmu, w tym rzekomego komunikowania się ze zmarłymi. Jednak oświecenie poniosło klęskę. Zgodnie z biblijnym proroctwem spirytyzm dotknie ludzkość z pełną siłą w czasie końca, przygotowując ludzi na ostatnie wielkie zwiedzenie w wielkim boju. Dlatego lud Boży został powołany do ogłoszenia ludzkości prawdziwej natury i intencji spirytyzmu, a także biblijnej nauki o naturze człowieka, naturze śmierci oraz prawdziwej nadziei ludzkości. Nasza nadzieja nie opiera się na fałszywej nauce o nieśmiertelności duszy, ale na pewności zmartwychwstania Jezusa Chrystusa i naszej wiecznej więzi z Nim.

Tematy lekcji

Ta lekcja podkreśla trzy zasadnicze tematy:

1. Prawdziwa istota i intencje spirytyzmu w kontekście wielkiego boju czynią go zwiedzeniem mającym prowadzić ludzi do uległości wobec sił demonicznych.
2. *Biblia* uczy, że człowiek jest niepodzielną jednością, pierwsza śmierć jest tymczasowym snem, a druga śmierć - zupełnym unicestwieniem czyli biblijnym piekłem.
3. Prawdziwą nadzieją wskazaną nam w Słowie Bożym są zmartwychwstanie i wieczna więź z Bogiem.

Część II: Komentarz

Definicje i tło historyczne

Współczesny spirytyzm oznacza religijne i filozoficzne wierzenia sprowadzające się do tego, że śmierć nie jest końcem ludzkiej egzystencji. Spirytyzm twierdzi, że duch istnieje jako eteryczna, niematerialna, wieczna, nieśmiertelna dusza. Po śmierci dusze czy duchy rozwijają się i ewoluują, gwałtownie przenosząc się do innych wymiarów i na kolejne poziomy egzystencji i wiedzy. Ludzie nadal pozostający w swoich ciałach mogą się kontaktować z tymi duchami, prosząc je o pomoc i kierownictwo. Kontakt taki jest możliwy za pośrednictwem specjalistów takich jak media spirytystyczne. Można też osobiście nawiązać kontakt z duchami, ale wymaga to studiowania i praktykowania.

Ogólnie rzecz biorąc, przyjmuje się, że współczesny spirytyzm narodził się w Hydesville w stanie Nowy Jork 31 marca 1848 roku w domu siostr Fox, które twierdziły, że duch skomunikował się z nimi przy pomocy wystukiwanego kodu. W 1888 roku jedna z siostr wyznała, że owe tajemnicze stukania były szwindlem, ale już w 1889 roku odwołała to wyznanie. Mimo szeregu skandali wywołanych fałszerstwami spirytyzm zyskał popularność w Ameryce Północnej. Pod koniec XIX wieku kilka milionów Amerykanów, zwłaszcza z klasy średniej i wyższej, deklaroowało wiarę w duchy i uważało się za spirytystów.

Tymczasem w latach 50. XIX wieku Hippolyte Léon Denizard Rivail, francuski nauczyciel znany pod pseudonimem Allan Kardec, rozwinął praktykę spirytystyczną. Spirytyzm uczy, że ludzie są inkarnacjami i reinkarnacjami nieśmiertelnych duchów zamieszkujących transcendentną sferę. Zatem gdy spirytyzm wierzy w reinkarnację wiecznej duszy, spirytualizm wierzy w wieczne istnienie duszy, ale nie akceptuje koncepcji reinkarnacji. Tak więc spirytyści są spirytualistami, ale nie wszyscy spirytualiści są spirytystami. Choć istnieją pewne punkty sporne między tymi ruchami spirytualistycznymi, w jednym pozostają one zgodne, mianowicie wierzeniu w *nieśmiertelność duszy i możliwość komunikowania się z duchami po śmierci*. W drugiej połowie XIX wieku stopniowo w coraz większym stopniu wykształcone elity Europy przyjmowały spirytualizm albo spirytyzm, co doprowadziło do rozwoju współczesnego zachodniego okultyzmu. Ruchy te zorganizowały się w szeregu towarzystw i stowarzyszeń, wydając ogromną liczbę książek i artykułów poświęconych ezoteryce i magii.

Nieśmiertelność duszy

Współcześni zachodni spirytualiści nie twierdzą, że ich wiara w nieśmiertelność duszy jest czymś nowym. Przyznają skwapliwie, że ta „wiedza” pochodzi od „starożytnych”. Owszem, koncepcja nieśmiertelności duszy sięga kuszenia Ewy przez węża w ogrodzie Eden. Ten fałszywy pogląd rozprzestrzenił się po świecie, przenikając wiele kultur i stając się częścią licznych religii, takich jak szamanizm, szintoizm, hinduizm, buddyzm, voodoo oraz inne lokalne i regionalne religie pogańskie.

Nieśmiertelność duszy stała się podstawą greckiej filozofii, w tym zwłaszcza pitagoreizmu, platonizmu, arystotelizmu, środkowego okresu platonizmu i neoplatonizmu. Także manicheizm i gnostycyzm zostały zbudowane na tej koncepcji. Niestety, skutek synkretyzmu z grecką filozofią chrześcijaństwo także znalazło się pod wpływem koncepcji nieśmiertelności duszy. Dlatego, choć wiele wyznań chrześcijańskich potępia spirytyzm, każdy Kościół, który nadal trzyma się koncepcji nieśmiertelnej duszy, jest szczególnie podatny na spirytualizm okultyzm. Wskutek tego niektóre Kościoły, takie jak Kościół Rzymskokatolicki i Kościoły prawosławne, rozwinęły kult świętych, którzy rzekomo wysłuchują modlitw i odpowiadają na nie chroniąc i prowadząc tych, którzy zwracają się do nich. Reformatorzy protestanccy odrzucili kult świętych, ale koncepcja nieśmiertelności duszy przeniknęła do wyznań protestanckich, potencjalnie narażając je na wpływy spirytualizmu.

Należy tu poczynić dwa ważne spostrzeżenia. Po pierwsze, musimy zwrócić uwagę, że współczesny spirytualizm wyłonił się dokładnie w tym samym okresie i na tym samym terenie co millerowski adwentyzm – w północnowschodniej części Stanów Zjednoczonych w latach 40. XIX wieku. Pojawienie się tego ruchu stanowi diabelską próbę antycypowania i zdyskredytowania Bożego dzieła głoszenia powtórnego przyjścia Jezusa i przesłań trzech aniołów. Bóg przekazuje te przesłania za pośrednictwem Kościoła Ostatków, który został potwierdzony przez duchowy dar prorokowania. Jednym z zasadniczych poglądów Kościoła adwentystycznego jest potrzeba wzywania ludzi do porzucenia pogańskiej wiary w nieśmiertelność duszy. Kościół adwentystyczny wzywa ludzkość do powrotu ku biblijnej nauce o jedności istoty ludzkiej. Adwentyści uświadamiają ludziom na całym świecie, że prawdziwa nadzieja na życie wieczne opiera się nie na rzekomym istnieniu nieśmiertelnej duszy, ale na realnym zmartwychwstaniu, które nastąpi w dniu powtórnego przyjścia Jezusa.

Po drugie, europejskie oświecenie czy modernizm podkreślające znaczenie nauki, naukowej edukacji i techniki obiecywały ludzkości wykorzenienie zabobonów, magii, czarów i kontaktowania się ze sferą nadprzyrodzoną. Jedynym sukcesem modernizmu w tym zakresie wydaje się być podkopanie wiary w chrześcijańskiego Boga wśród mieszkańców Zachodu. Modernizm nigdy nie wykorzenił zainteresowania sferą nadprzyrodzoną w zachodnich społeczeństwach. Wskutek tego społeczeństwa zachodnie stały się zeświecczone i ateistyczne, ale nie uwolniły się od spirytualizmu. Przeciwnie, w drugiej połowie XIX wieku nastąpiło ajwiększe znane w dziejach odrodzenie spirytualizmu, spirytyzmu, okultyzmu, czarów i magii. Pod koniec XX wieku sam modernizm walczył o przetrwanie, jako że dzieci postmodernizmu karmiły się okultystycznymi opowieściami w formie książek, filmów animowanych i filmów fabularnych pełnych nadprzyrodzonych mocy, magii, czarów i komunikowania się ze zmarłymi.

To, co obecnie znamy jako doświadczenia bliskie śmierci, jest kolejnym przejawem tej samej zasady. Niestety, także wielu chrześcijan postrzega te doświadczenia jako dowód, że zmarli nie umierają do końca, ale przechodzą w inną sferę egzystencji.

Spirytualizm a wielki bój

Jaka jest rola spirytualizmu w diabelskiej strategii w ramach wielkiego boju? Popularyzując spirytualizm diabeł usiłuje wyjaśnić i potwierdzić swoje zasadnicze zwiedzenie, od którego rozpoczął się wielki bój, mianowicie iż:

- Bóg nie jest jedynym Bogiem, ale wszyscy jesteśmy bogami,
- mamy życie sami w sobie,
- posiadamy duchowy składnik naszej istoty (niematerialną, eteryczną duszę), który jest niezniszczalny, nieśmiertelny i wieczny,
- jesteśmy moralnie autonomiczni.

Upadek ludzkości w grzech spowodował niezmierzone cierpienia, zniszczenia i śmierć, doświadczalnie dowodząc, iż diabeł się myli. W tej sytuacji ludzie słusznie powinni wątpić szatańskiej tezie, według której bunt przeciwko Bogu nie prowadzi do śmierci, ale na inny, boski poziom istnienia i świadomości. Spirytualizm w różnych formach jest zatem diabelską próbą przededefiniowania śmierci i utwierdzenia ludzi w wierzeniu, iż tylko ciało umiera, a dusza przechodzi do wyższej formy życia. Diabeł posługuje się spirytualizmem także w celu zwodzenia ludzi ku bezpośredniemu, osobistemu komunikowaniu się z nim i jego demonami. *Biblia* wyraźnie uczy, że za zjawiskami spirytualistycznymi, w tym bałwochwalstwem, stoi nie kto inny, jak demony, upadli aniołowie (1 Kor 10,20). Komunikowanie się z nimi jest niebezpieczne nie tylko ze względu na ich zwodniczość (J 8,44) i nieczyste dążenia (Mk 5,2), ale także dlatego, że niejednokrotnie może prowadzić do demonicznej opresji i zdemonizowania czyli opętania demonicznego polegającego na opanowaniu i zniewoleniu człowieka przez jednego lub więcej demonów. Z różnych powodów w ramach swojej strategii demony nie są w stanie posiadać i kontrolować wszystkich w jednakowy sposób. Jednak siły demoniczne stale

wymyślają rozmaite sidła, by uwikłać możliwie najwięcej ludzi i zatrzymać ich po swojej stronie w wielkim boju. Apostoł Piotr ostrzega nas: „Przeciwnik wasz, diabeł, jak lew ryczący krąży szukając kogo pożreć” (1 P 5,8).

Moc Chrystusa

Mimo wysiłków diabła Chrystus uwalniając ludzi spod władzy demonów (np. Łk 8,26-33; Mt 12,45) wykazał swoją moc wyzwania nas spod panowania szatana. Adwentyści dnia siódmego głoszą zwycięstwo Chrystusa nie tylko w finale wielkiego boju, ale tu i teraz, pośród nas. Dlatego podczas Zjazdu Generalnej Konferencji w St. Louis w 2005 roku Kościół Adwentystów Dnia Siódmego przyjął dodatkową fundamentalną zasadę wiary opatrzoną numerem 11 poświęconą właśnie temu zagadnieniu: „Oddając życie na krzyżu, Jezus zatryumfował nad siłami zła. Ten, który podczas swojej ziemskiej działalności panował nad demonicznymi duchami, ostatecznie przełamał ich moc i przypieczętował ich zagładę. Kiedy chodzimy z Nim w pokoju, radości i pewności Jego miłości, wówczas tryumf Jezusa daje nam zwycięstwo nad siłami zła, które stale dążą do panowania nad nami. Stale oddani Jezusowi jako naszemu Zbawicielowi i Panu, zostajemy uwolnieni od ciężaru naszych złych uczynków z przeszłości. Nie jesteśmy skazani na życie w ciemności, lęku przed złymi mocami, nieświadomości i poczuciu bezsensowności, jakie wynikają z naszej wcześniejszej egzystencji. W tej nowej wolności w Jezusie zostajemy powołani do wzrastania na podobieństwo Jego charakteru, trwając w codziennej łączności z Nim przez modlitwę, karmienie się Jego Słowem, rozmyślanie o nim i o Jego opatrności, śpiewanie na Jego chwałę, uczestniczenie we wspólnych nabożeństwach i udział w misji Kościoła. Kiedy w służbie miłości działamy dla dobra bliźnich i wydajemy świadectwo Jego zbawienia, wówczas Jego stała obecność przez Ducha Świętego przekształca każdą chwilę i każde zadanie w duchowe doświadczenie” (*Wierzyć tak jak Jezus*, wyd. 2, Warszawa 2007, s. 144).

Początkowo ta fundamentalna zasada wiary okazała się konieczna ze względu na sytuację w niektórych częściach świata, takich jak Azja i Afryka, w których chrześcijaństwo w ogólności, a nawet niektórzy adwentyści dnia siódmego nie rozumieli wyraźnie, że *Pismo Święte* odrzuca wszelkie praktyki okultystyczne. Ponadto zdarzało się, że adwentyści w tych regionach świata, nawet rozumiejąc, że *Biblia* sprzeciwia się wszelkimi spirytualistycznym praktykom, nie byli skłonni porzucić tego rodzaju praktyk i nauk, gdyż obawiali się zemsty ze strony duchów. Musimy zdać sobie sprawę, że spirytualizm, spirytyzm i okultyzm szerzą się nie tylko w Afryce i Azji, ale na całym świecie. Zatem fundamentalna zasada wiary nr 11 jest skierowana do wszystkich ludzi. Bez względu na nasze kulturowe i społeczne pochodzenie wszyscy potrzebujemy tego samego przesłania ewangelii: „Moje owce słuchają mego głosu, a Ja znam je. Idą one za Mną i Ja dam im życie wieczne. Nie zginą one na wieki i nikt nie wyrwie ich z mojej ręki. Ojciec mój, który Mi je dał, jest większy od wszystkich. I nikt nie może ich wyrwać z ręki mego Ojca” (J 10,27-29).

Część III: Zastosowanie

1. Jak w twojej kulturze rozumiana jest ludzka natura i śmierć? Jak możesz przedstawiać twoim rodakom prawdę o śmierci przedstawioną w Słowie Bożym?

	MATERIAŁY DLA NAUCZYCIELI • Przewodniki- materiały uzupełniające treść „Lekcji biblijnych”. • Pytania- propozycje przebiegu zajęć i pytań do dyskusji w szkole sobotniej. www.adwent.pl dział: Studium biblijne	KONSULTACJE ONLINE DLA NAUCZYCIELI • Wspólne przygotowanie do prowadzenia najbliższego studium Biblii. • Propozycje dodatkowych zajęć. • Odpowiedzi na pytania związane z treścią studium. • Wspólnota, modlitwa każdy czwartek, godz.20.00 Zoom: 856 5129 9515 Kod dostępu: Biblia
---	--	--